Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 19 січня 2012 року № 3 (426)

22 СІЧНЯ – ДЕНЬ СОБОРНОСТІ УКРАЇНИ

Дорогі українці!

Конгрес Українських Націоналістів вітає Вас із Днем Соборності України!

22 січня 1919 року на майдані під стінами святої Софії було проголошено Акт Злуки Української Народної Республіки й Західноукраїнської Народної Республіки. Українці засвідчили волю до побудови самостійної соборної держави на рідній землі.

Попри поразку Визвольних змагань, ідея соборності й суверенності України надихала наш народ на боротьбу із загарбниками. "За Українську Самостійну Соборну Державу!" – закликала боротися Організація Українських Націоналістів, а воякам УПА це гасло давало сили і незламність.

Завдяки чину наших героїчних попередників ми сьогодні живемо у суверенній Українській державі. Розбудовуючи свою молоду державу, пам'ятаймо про актуальність ідеї соборності, що дає нації наснагу до духовного та територіального єднання.

Напередодні парламентських виборів маємо усвідомити потребу єдності національно-демократичних сил. Тільки спільними зусиллями ми зможемо подолати нинішній антиукраїнський режим та привести до влади справжніх патріотів України.

Слава Україні! Героям слава!

Степан БРАЦЮНЬ,
Голова Конгресу Українських Націоналістів

ДОРОГОВКАЗ ДО НЕЗАЛЕЖНОСТІ

22-го січня 1919 року урочисто пролунали слова на Софійському майдані в Києві перед пам'ятником Б.Хмельницькому: "Віднині зливаються в одно віками відірвані-відділені одна від другої частини України – Галичина, Буковина, Закарпаття і Придніпрянська Україна в одну велику Україну". Сповнилися відвічні мрії, для яких жили і за які вмирали найкращі сини України. "Віднині є тільки одна Українська Народна Республіка". І від того часу ті слова стали нашим святим заповітом, що їх щорічно згадують українці, де б вони не були.

Ми, колишні вояки ОУН-УПА, будучи в підпіллі, в більшовицьких ГУЛАГах, пам'ятали цю дату, бо за таку Україну гинули наші провідники, командири, стрільці УПА. Весь народ поніс велетенські жертви в ім'я цих ідеалів-заповітів. Ось чому слова доктора Л.Бачинського, які він проголосив 22-го січня від імені Західноукраїнської Народної Республіки, мають велике значення для історії України.

Минають роки, очевидців тих подій майже немає. Приходять інші дати: і свято 30-го червня 1941 року – Акту відновлення Незалежності України у Львові, і проголошення самостійності Карпатської України, і 24 серпня 1991 року. Та 22-е січня 1919 року залишиться для нас як славна дата, бо це був справжній національний зрив, на який відважилися свідомі патріоти України. Тому ця доленосна подія назавжди залишиться в історії України.

Цю дату треба плекати, про неї нагадувати прийдешнім поколінням. Бо ми часто відзначаємо роковини сумних подій і таким чином на поразках і трагедіях виховуємо молодь, яка часом доходить до переконання, що українське життя переповнене лише панахидами.

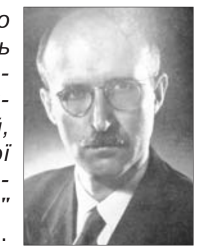
22-е січня – свято радості, дороговказ до сьогоднішньої Незалежності. Бо, незважаючи ні на що, ми були, ми є, ми будемо, і буде наша Соборна Самостійна Україна.

То ж: *Не даймось більше у ярмо,*
А те, що Господом дано, –
Віками вимріяну волю
Скріпім для нашого народу.
Слава Україні! Героям слава!

Фотій ВОЛОДИМИРСЬКИЙ,
Голова Братства ОУН-УПА
Карпатського Краю

ДО 100-РІЧЧЯ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ЯРОСЛАВА СТЕЦЬКА

ВІРНИЙ СИН УКРАЇНИ

"...Є і грядуть часи, що вимагають і вимагатимуть людей залізної волі, недосяжних звичайним смертникам, етичних вартостей, сильних нервів і холодної розваги. І тому геть із скаргами, геть з неможливостями!"
Ярослав Стецько, 1934 р.

19 січня 2012 року виповнюється 100 років з дня народження славного сина України, соратника Степана Бандери, ідеолога українського націоналізму Ярослава Стецька. Його революційна діяльність, життєвий шлях є яскравим прикладом для наслідування.

Ярослав Стецько народився 19 січня 1912 р. в Тернополі, в сім'ї священика. З відзнакою закінчив гімназію, студіював у 1929–34 рр. право й філософію у Краківському та Львівському університетах.

Ще юнаком Ярослав Стецько включився в національно-визвольну боротьбу, ставши членом нелегальної організації "Українська націоналістична молодь" і відтак підпільних УВО та ОУН. З 1932 р. Ярослав Стецько був членом Крайової Екзекутиви Організації Українських Націоналістів, ідеологічним референтом і редактором підпільних видань.

За націоналістичну діяльність зазнав репресій з боку польських окупантів, які в 1934 р. засудили його до 5 років ув'язнення. Звільнений у 1937 р. за загальною амністією. У січні 1938 р. полковник Євген Коновалець доручив Я.Стецькові підготувати черговий Збір ОУН, і в 1939 р. він бере участь в Римському Конгресі ОУН.

У лютому 1940 р. Ярослав Стецько був співініціатором створення у Кракові Революційного Проводу ОУН, а на II Великому Зборі ОУН у квітні того ж року в Кракові Я.Стецька обрано заступником Провідника ОУН Степана Бандери.

З вибухом німецько-російської війни Я.Стецько, пробившись із групою однодумців до Львова, скликає Національні Збори, які 30 червня 1941 р. проголосили Акт відновлення Української держави й обрали Я.Стецька прем'єром Українського Державного Правління. За відмову на ультимативну вимогу Гітлера відкликати Акт відновлення Української держави, Я.Стецька заарештували і запроторили до концтабору Заксенгавзен, де він до вересня 1944 р. перебував у бункері смерті.

У 1945 р. Крайова Конференція ОУН обирає Я.Стецька членом Бюра Проводу ОУН, до якого належали ще Степан Бандера й Роман Шухевич. У 1946 р. Ярослав Стецько очолив Антибільшовицький Блок Народів. У 1968 році Ярослава Стецька обрано головою революційної ОУН, яку очолював до кінця свого життя, яке обірвалося в липні 1986 р.

Ярослав Стецько залишив нам велику ідейно-теоретичну спадщину, котра і сьогодні залишається актуальною. Стаття "Націоналізм і демократія", яку подаємо, є й сьогодні дороговказом для нащадків. *(Чит. стор. 2)*

19 СІЧНЯ – ВОДОХРЕЩА

НА ЗЦІЛЕННЯ ДУШІ І ТІЛА

Йордан український народ відзначає як велике свято впродовж усієї своєї християнської історії. Христос прийняв Хрещення Йоанна десь близько 30-го року життя, а число тридцять, будучи складеним із множення двох чисел (десять і три), розцінювалося відповідно як знак дотримання Десяти Заповідей Божих і віри у Пресвяту Трійцю.

Згідно з християнськими поняттями, в часі хрещення Христа Йоанном в Йордані "води освятилося єство" – тобто завдяки дотиканню Христового тіла до ріки освятилася не лише конкретно ця ріка, але й елемент води у цілому, а саме – усяка вода в усіх і ріках, і в морі, й у джерелах, і в хмарах, і ставках. Відповідно, такого ж значення набуло й занурювання в часі Водохреща у воду хреста, що, зокрема, знайшло свій вияв у багатьох народних повір'ях. Наприклад, вважалося, що в той момент, коли священик занурює хрест у воду, з річки вистрибує всіляка нечиста сила і залишається на землі до того часу, аж поки котрась із жінок не прийде прати білизну. Коли ж брудна білизна опуститься у воду, разом з нею пірнуть туди і всі чорти. Тому жінкам (щоб більше вигибло нечистої сили від водосвятських морозів) протягом цілого тижня після Водохреща не дозволялося прати.

– Будьте здорові, як йорданська вода, – бажають християни один одному в ці святкові дні. А в багатьох регіонах як акт оздоровлення використовують і купіль у йорданській воді.

Закінчення на 8-й стор.

НА БАТЬКІВЩИНІ ПРОВІДНИКА

Сьогодні, 19 січня, з ініціативи Конгресу Українських Націоналістів у м. Тернополі та в с.Великий Глибочок на Тернопільщині проходять урочисті заходи з нагоди 100-річчя Провідника ОУН, Президента АБН, визначного ідеолога українського націоналізму Ярослава Стецька.

У с.Великий Глибочок, де жила родина Ярослава Стецька і де нині працює його музей, у місцевому будинку культури відбудеться урочиста академія. У Тернополі о 16.00 – покладання квітів до пам'ятника Ярославу Стецьку. О 17.00 у Народному домі Тернополя за підтримки міської ради відбудеться урочиста академія до ювілею Провідника.

Конгрес Українських Націоналістів проголосив 2012 рік Роком Ярослава Стецька. Впродовж року заплановано низку заходів із вшанування пам'яті Провідника по всій Україні.

Прес-служба КУН

03
4 820102 210017

Дорогі читачі! Продовжується передплата на газету "Нація і держава" на 2012 рік. Інформація про газету міститься в Каталозі видань України на 2012 рік. Наш індекс: 09715. Передплатна ціна: 1 місяць – 6,01 грн., на 3 місяці – 18,03 грн., на 6 місяців – 36,06 грн, на рік – 72,12 грн. Сподіваємося на солідарність і допомогу!

БОЖЕ, УКРАЇНУ ЗБЕРЕЖИ...

Роде козацький, знедолений, згорблений люде, Хто тобі брами готує в століття нове? Волі у тебе нема і ніколи не буде, Поки твій дух поневолений не оживе!
Микола Руденко

Оксентій Каменюк

Січень знаменний не тільки великими святами Різдва Христового, Нового Року, Богоявлення Господнього, а й знаковими датами-річницями народжень Провідників ОУН – Степана Бандери (1-го січня) і Ярослава Стецька (19 – січня); проголошенням 22 січня 1919 року Соборності України, Першого збору Конгресу українських націоналістів (з 28 січня по 3 лютого 1929 року), на якому було створено ОУН під проводом Євгена Коновальця; трагедією Крут.

Усі ці дати є дорогими для патріотично свідомих українців.

На Новий рік, 1-го січня 2012 року, громадськість Тернополя відзначила в двадцятий раз за час Незалежності річницю з дня народження Степана Бандери. Сто третю річницю.

Слухаючи виступи промовців про славну сім'ю священика Греко-католицької церкви отця Андрія Бандери, якого в 1940 році розстріляли енкаведисти, про його семеро дітей: синів – Богдана, який загинув від рук нацистів, як учасник одної з Похідних груп, що йшла на Схід України в 1941 році утверджувати українську державність; про Василя й Олександра, закатованих польськими посіпаками-наглядачами в концтаборі Освенцім, про трьох дочок: Марту, Володимиру й Оксану, депортованих кагебістами у дикі сибірські нетрі, де вони, безпомічні, катувалися понад 30 років; про сина-Провідника ОУН Степана Бандеру, вбитого за наказом кривавої Москви рукою нищого запроданця, й думаєш: "Гос-по-ди! А скільки ж то таких українських родин загинуло в боротьбі за волю України?" Тисячі! Десятки тисяч! Яка ж сила рухала ними й спонукала йти на самопожертву? Чому матері благословляли на цю святу справу своїх синів і дочок? Чи ж не можна було жити, як інші, хоч і рабами, але... жити, дивитися на світ, на сонце, радіти своїми дітьми та онуками? За кого й за що вони приносили в жертву своє життя? Невже за той грішний народ, шкура якого огрубіла й він змирився з рабством, як віл із ярмом? Напевно, що так. Бо як писав поет "...вони родилися для чину: розкуть закуту Україну, звільнити вічного раба".

Нині українці мають свою нібито державу. Та через свою короткозорість віддають її на поталу ворогам – чужинцям, які готують для них міцний хомут, а може, й витесують нову домовину. Але народ мовчить. Одні тяжко бідують, другі хворіють на власне збагачення, не задумуючись, що те багатство може бути відібране, як це вже недавно було, а самі можуть опинитися в " не так отдальоных мєстах", де в голоді й холоді навічно лягли українські тіла у вічну мерзлоту чужої землі. Жаль дуже, що хвороби "моя хата скраю" ніхто у нас не лікує.

Щастя людське не в багатстві. Найбільшим щастям є духовність людини, а звідси – й духовність нації. Не спи, моя рідна земля! Прокинься, моя Україно! Христос Рождається!

м.Тернопіль

НАЦІОНАЛІЗМ І ДЕМОКРАТІЯ

Ярослав СТЕЦЬКО

[З.Карбович: Націоналізм і демократія, "Пробоєм", Прага, травень-червень 1939; "Визвольний Шлях", ч.4, 1982, стор. 402-404.]

Новий націоналістичний світогляд поборює той хаос, ту деморалізацію, той розклад, який несуть нечесні і несовісні люди, що при демагогічних методах мають можливість виплисти наверх, бо там не треба мозольної праці, творчості, зусиль, недоспаних у трудах ночей, а вистане: гарно говорити й обіцяти золоті гори, а потім не додержати обіцянок.

Але в основі новий націоналістичний світогляд є демократичним. Коли під демократією розуміти доступ до влади найкращих із народу, але не методом обману й демагогії, а творчою працею над поліпшенням долі народу, тих, що між ним самим заслужили собі довір'я й визнання; коли під нею розуміти любов до народу не тільки до глибин слова, але й до глибин кишені; коли під нею розуміти невідкличну вимогу до кожного, без розбору, важких трудів, праці й уможливлення, завдяки праці й чистоті характеру та здібностям кожному з народу, перейти ряди провідної верстви; далі – соціальну справедливість, відповідний до зусиль праці та здібності розподіл добра між усіма громадянами держави, однакова на Ділі, а не, як у демолібералів, на папері, можливість, як у робітника, так у селянина і промисловця – впливати на державні справи й керувати ними, коли тільки характером, працею і розумом викажеться гідним цього – якщо так розуміти демократію, то націоналізм найбільше демократичний з усіх існуючих нині у світі програм побудови державного ладу й перебудови світу.

Новий націоналістичний світогляд не лише не є ворогом правдивої демократії, але він за справжню, дійсно демократичну, народну владу, бо націоналізм дбає передусім за народ, за селянина й робітника. Бо запитаємо, чого потребують всі оці наші Герої й Борці, що гинуть в окупантських тюрмах, за кого вони дають життя? За кого страждають сотні і тисячі по Соловках, Сибіру й у Березах Картузьких та у Ніредьгазах? З якої соціальної верстви походять всі наші Косинки? За яку Україну вони в повній свідомості гинули?

Чи є мислиме подумати про визиск простого народу в того типу людей, які в своїй глибокій душі страждають недолею і нуждою українського робітника й селянина й, ідучи в передніх рядах, ведуть його у бій за його кращу долю й за велику візію своїх мрій?

Ні, не вороги народовладдя, але вороги демагогів й обманців, що на народній нужді жирують. Найкращі з народу – селяни, робітники й ремісники є між творцями нового ладу в Україні, і вони, що з народу вийшли, про народ дбають.

Тому новий світогляд, що кладе в свою основу націю як найвищу вартість, є найбільше демократичний з усіх існуючих світоглядів, бо він найбільше демофільський, значить з найбільшою жертвенністю бореться з любови до свого народу за його кращу долю, за долю українського робітника, селянина й ремісника!

МОЯ ПОЗИЦІЯ

ПОМИЛКА ВЧОРА – БЕЗГЛУЗДЯ СЬОГОДНІ

17 січня в Києві біля пам'ятника Богдану Хмельницькому відбулася акція під гаслом "Переяславська Рада вчора – це Митний союз сьогодні".

В принципі, правильно. Якщо пригадати, чим обернулося для України присягання гетьмана на вірність цареві Олексію Романову, то можна спрогнозувати результат капітуляції перед нинішнім "самодержцем" Росії. Знак рівності беззаперечний…

Утім, організатори "святкування" 358-ї річниці Переяславської Ради – маргінанальні промосковські організації на кшталт "Союзу громадян України", "Слов'янської гвардії", "Вірного козацтва", "Міжнародного георгіївського союзу" і "Російської громади України" вкладали у своє гасло протилежне поняття: "малороси, білоруси і великороси – це єдиний народ… Народ України зробив свій вибір у 1654 році… завдяки Переяславській Раді Україна визріла у складі Російської імперії… Це свято є днем нашого єднання… Найближча мета – найшвидший вступ України до Митного союзу". Перелік пафосних "абракадабр" доволі довгий, організатори акції навіть повправлялися в жанрі епістолярію: написали листи президентам "поки що роз'єднаного народу" з проханням надати 18 січня статус офіційного свята – дня дружби України та Росії.

І справді, чому б не посвяткувати? Дружба сьогодні ще актуальніша ніж далекого 1654 року. Особливо в чаду газової атаки та нападі раптового гурманства головного санлікаря Росії. Та навіть нинішню прихильну до братерських обіймів українську владу перестав надихати приклад Богдана Хмельницького, нині керівна "булава" обіцяє опір єднанню по-кремлівськи, а не лакейське заклання на вівтар імперських амбіцій Володимира Путіна.

Оцінку вибору гетьмана найкраще висловив наш Кобзар у "Розритій могилі". Судити Богдана Хмельницького за давню помилку – нині справа невдячна. Історію не повернеш. Однак забути в "єдиному історичному і духовному спадку" про вирізаних до щенту мешканців Батурина, наших земляків, чиїми кістками вистелено фундамент вотчини Петра І на Неві, юних крутян, мільйонів закатованих голодом та репресіями українців, усіх тих, хто "визрів у складі Російської імперії" до Емських указів, наруги і знищення, – злочин. Ще більше безглуздя йти "до сьогодні" – нового ярма…

… Лідер "Слов'янської гвардії" Володимир Рогов стверджує, що в його організації – понад дві тисячі осіб, "однак народу на акції збирається багато більше. Членство не фіксоване, з мінімумом формалізму. Прийшов, сподобалася атмосфера – заповнив анкету і одержав статус "соратника". Проявив себе на наступних заходах… називаєшся активістом…". Формалізму, як бачимо, справді негусто. Як і "соратників" та "активістів" 17 січня біля Богдана. Близько 50-ти "ряжених" святкувальників спромоглися зібрати ті, хто з кумедною заповзятістю вирішив увіпхати історію у театральні жупани "вірного козацтва". Чи "слов'янської гвардії". Чи "союзу громадян імперії". Чи в цивільний костюм близького за особистими поглядами міністра. Та в одному вони мають безперечну рацію. "Будь-яка зрада верхівки, котра не в інтересах простого народу, завершується печально". Простий народ, ті громадяни України, котрі пишуться без лапок, свій вибір зробили у грудні 1991 року. А зрада верхівки, як сказано, завершується для неї… не приведи Господи.

Людмила КОХАНЕЦЬ, "ГУ", ч.10

НЕСКОРЕНІ

З ЛЮБОВ'Ю В СЕРЦІ

Орися МАТЕШУК

22 січня, в День Соборності України, відзначає свій день народження Орися Матешук, славна дочка вкраїнської землі, львів'янка, політкаторжанка, учасниця національно-визвольних змагань, поетеса, громадська діячка.

У коротких газетних рядках годі назвати благородні притаманності, властиві пані Орисі. Одну з них усе ж наголосимо: її безмежну відданість друзям по боротьбі, любов до своїх посестер, про яких вона може розповідати (й розповідає!) безконечно. Книги Орисі Матешук "А ми не скорилися" та "А ми лишилися людьми", а також збірка поезій "Відважні, щирі, неповторні" – це посвята тим, хто, присягнувши в юності на вірність Україні, не зрадив клятву ні на тортурах, ні на каторзі. Їх треба читати всім – аби стати кращими, милосерднішими, добрішими, щоб врешті мати з кого брати приклад. Авторка, яка пише про подвини українців, і сама продовжує чин подвигу. Тож слава їй!

Орися Матешук (з дому – Грицина) походить із патріотичної української родини з-під Олеська. За рекомендацією старшого боата Романа (загинув 1944 року) в чотирнадцять років вона вступила до лав Спілки української молоді, згодом стала членом ОУН. Вперше її, першокурсницю Львівського університету, заарештували 1947 року, вдруге – 1948-го. У березні 1949 року військовий трибунал виніс Орисі вирок: 25 років ув'язнення. Відбувала покарання в таборах суворого режиму – Інта, Абезь, Казахстан. Її звільнили під час хрущовської "відлиги".

Наприкінці 80-х Орися Матещук активно долучається до національного відродження. Впродовж 1989-1995 рр. очолює перше об'єднання колишніх політв'язнів – Львівський клуб репресованих імені Михайла Сороки. Вона й сьогодні – на чатах. Такий обрала шлях...

У день народження Орисі Матешук її вітають численні друзі, найщиріші побажання шлють Конгрес Українських Націоналістів, редакція тижневика "Нація і Держава".

Зичимо Вам, дорога пані Орисю, міцного здоров"я, успіхів у Вашій творчості, добра та щастя на многії і благії літа.

Слава Україні! Героям слава!

БЛАГОДІЙНІСТЬ

ЩОБ СВЯТА БУЛИ СОЛОДКИМИ,

подбав Фонд Андрія Лопушанського

Зателефонувала знайома журналістка, яка недавно приїхала зі Старого Самбора:

– Вітаю в твоїй особі вашу газету: писали-писали про погані дороги й таки добилися, що їх трохи підремонтували – навіть, незважаючи на сніг, машина їде рівніше.

Спішу перевірити інформацію в Ореста Бонка, директора Благодійного фонду Андрія Лопушанського.

– Дороги? – дивується він. – Не чув, щоб місцева влада ними цікавилася. Мабуть, сподіваються, що гостей, які приїдуть на Львівщину на "Євро-2012", наш край не приваблять.

– Але ж мені розповідала людина, яка їздила до вас по снігу. Здогадуюсь, кому треба дякувати за проторені дороги…

– Снігові. Та ще нашому Фондові. Андрій Лопушанський купив грейдер, який курсує Старосамбірщиною і прогортає на дорогах сніг, щоб мешканці району могли безпечно діставатися до своїх домівок. Цим же снігом загортає ями, потім їх втрамбовують машини. Ось і "полегшення". А "господарі" району доріг не ремонтують, вони не завдають собі клопоту навіть почистити їх від снігу.

– Як вам святкувалося? – запитую принагідно.

– Разом зі святим Миколаєм. Задовго до Його свята ми організували Фабрику святого Миколая. Залучили до роботи на ній волонтерів з представників громадськості. Фонд Андрія Лопушанського закупив солодощі та інші ласощі, що їх люблять діти, а волонтери формували подарунки, які святий Миколай вручав діткам – сиротам, інвалідам, дітям з багатодітних сімей, які проживають у Турківському, Старосамбірському, Самбірському районах та в місті Самборі. Всього ми вручили понад чотири тисячі подарунків. Сподіваємося, що з нашою допомогою в діток зазначених категорій Різдвяні свята стали солодшими.

Леся РУПНЯК
Львівська обл.

ПАМ'ЯТЬ

ВІДКРИТО МЕМОРІАЛЬНУ ДОШКУ АНАТОЛІЄВІ ПОГРІБНОМУ

13 січня 2012 року відбулося відкриття Меморіальної дошки видатному українському вченому, публіцистові, членові Президії УВКР минулих років Анатолієві Погрібному. У Києві, біля будинку, де мешкав Анатолій Погрібний (вул. Будівельників 32/2), відбувся мітинг з нагоди відкриття дошки та його 70-річчя, на якому виступили заступник Голови Верховної Ради України Микола Томенко, голова Спілки письменників України Віктор Баранов, упорядник книги спогадів поетеса Любов Голота, діячі культури і мистецтва України а також дружина Ганна Погрібна.

Анатолій Григорович Погрібний народився 3 січня 1942 року в селі Мочалище, Бобровицького району, Чернігівської області. Академік АПН України та професор Українського вільного університету, доктор філологічних наук, професор Київського національного університету імені Т.Шевченка, перший заступник Міністра освіти України, заступник голови Комісії України у справах ЮНЕСКО, Радник Прем'єр-міністра України. Він був лауреатом багатьох літературних премій: ім.О.Білецького в галузі літературної критики, ім.І.Огієнка, ім.І.Багряного, ім.Б.Грінченка, ім.Д.Нитченка, Національної премії України імені Тараса Шевченка. Він – засновник і довголітній голова Всеукраїнського педагогічного товариства ім.Г.Ващенка, один із засновників Народного Руху України, Товариства української мови ім.Т.Шевченка "Просвіта", Демократичної партії України, Конгресу української інтелігенції. А Погрібний – автор понад тисячі статей та десятків монографій, зокрема, "Яків Щоголев", "Олесь Гончар", "Борис Грінченко", "Літературні явища і з'яви", "Захочеш і будеш" та ін. Особливої популярності здобув А.Погрібний як автор і ведучий публіцистичної радіопрограми "Якби ми вчились так, як треба", де протягом десяти років говорив про найболючіші суспільні проблеми, палко і послідовно виступав на захист української мови.

На мітингу виступила також заступник голови Української Всесвітньої Координаційної Ради Ольга Кобець, яка запропонувала учасникам мітингу об'єднати зусилля і звернутися до Київської міської Ради з пропозицією перейменувати вулицю, на якій Анатолій Григорович Погрібний прожив понад 20 років, з вулиці Будівельників на вулицю Анатолія Погрібного.

Власна інформація

ПАРАДОКС

З МЕЧЕМ НА РЯСАХ

Голова синодального відділу із взаємовідносин церкви і суспільства РПЦ протоієрей Всеволод Чаплін в інтерв'ю "Російській службі новин" закликав до війни проти сусідів Росії і запропонував "забривати" в армію "оранжевих" опозиціонерів на всіх "іcконних" територіях. Цей "хрестовий похід" проти "помаранчевого кольору" один зі стовпів московського православія оголошує для "нарощування потужної воєнної присутності" у всіх регіонах, де люди, за його даними, просять захисту від різного роду кольорових революцій. "Боголюбивий" отець і сам налаштований на "меча", і "паству" благословляє на рішучість: "Навіть якщо Росії потрібно буде брати участь у бойових діях, цього не треба боятися. Армії потрібно нарешті дати справжню роботу. "Сетевих хомячков" (людей, які кращий час свого життя проводять у віртуальних війнах. – **Авт.**) цілком можна було б відправити у діючі війська. Ті з них, які виживуть, напевно, стануть людьми… І ось у цих діях повинен брати участь принаймні весь чоловічий елемент нашого народу…".

Слава Богу, до "хрестоносівців" Всеволод Чаплін поки що не "забриває" жіночий елемент Росії, а то б і черницям довелося падати навколішки не перед монастирськими образами, а повзти в тилу невірних з вервицею гранат. Пригадую, російські контрактники, які виконували на Кавказі "справжню чоловічу роботу" – зачищали "суб'єкт Федерації" від чеченських жінок і дітей, також хвалилися, що не бояться вбивати. То контрактники, схиблені від запаху крові. Тут – духовна особа: не сільський неграмотний піп, що недавно змінив комбайнерську робу на священницьку рясу, а один з очільників великої християнської церкви! Як вписати його заклики в Божу заповідь "не убий!"? Чи, як політично шкідливу, її скоротили на території "канонічного" православ'я?

Напевно, та сама доля спіткала і заповідь "не чини перелюбу". Протодиякон Андрій Кураєв, який позиціонується офіційною церквою як один з найавторитетніших богословів РПЦ, публічно наставляв семінаристів не шукати майбутніх матушок серед православних дівчат з попівських родин, а піти в місто, на дискотеку і знайти "невіруючу дівчинку": "Отмиссионерьте, откатехизните ее по самое не могу. Заслуга будет ваша: вы душу спасли для Церкви! (цитата – мовою оригіналу – Авт.)". Благочестива порада, хоча й не зрозуміло, де "рятувати душу" дівчинки – серед дискотечного натовпу чи подбати про "таїнство" якогось підвалу або кущів. І як "заслугу" відбити від Кримінального кодексу, якщо грішниця не оцінить "благородних намірів катехізації"? Ще один священик, освячуючи в сибірському місті нічний клуб, також подбав про "місіонерство" служительок "богоугодної" жердини: "Бийте поклони нижче, чим нижче нагинаєтеся, тим більше грошенят вам дадуть" (!?).

На всі ці публічні приклади нехристиянських заяв і дій немає жодного реагування ні керівництва РПЦ, ні її філії в Україні – УПЦ МП. Хоча заклики до війни проти сусідів заперечують ще одну заповідь: "Не жадай дому ближнього свого…, ані всього, що ближнього твого". На жаль, "хрест і меч" давно стали спільною зброєю агресивної імперської геополітики. "Христианская любовь" тут "по самое не могу"…

Людмила КОХАНЕЦЬ,
"ГУ", ч.5

ВИДАТНІ УКРАЇНЦІ

"УКРАЇНО, ТИ МОЯ МОЛИТВА..."

Ради тебе перли в душу сію,
Ради тебе мислю і творю.
Хай мовчать Америки й Росії,
Коли я з тобою говорю.
"Україні", Василь Симоненко

19 січня виповнюється 92 роки Степанові Семенюку. Його ім'я добре відоме читачам нашого тижневика, як і тисячам українців, в Україні і поза нею сущих, відоме кожному, хто знає історію визвольної боротьби нашого народу, яка не припинялася ні за жодного окупаційного режиму, ні в концтаборах ГУЛАГу. Дивовижна скромність Степана Семенюка була чи не головною перешкодою, аби про його звитяжний шлях, неймовірні крутосхили долі довідалася українська громадськість. І лише рік тому з-під його пера вийшла книга "І гинули першими. Нотатки волинського підпільника", в якій автор трохи привідкрив завісу таємничості і все-таки – жодного слова про власний героїзм. Утім, "не хочемо ні слави, ні заплати, заплатою – нам щастя в боротьбі" – то життєве кредо Степана Семенюка та його побратимів. Дякувати Богові, що дав йому довге життя, бо саме зустрічаючися з ним, можемо собі наочно уявити, якими то лицарями честі і відваги були ті люди, що складали нашу національну еліту, провідну верству української нації, завдяки яким постала Організація Українських Націоналістів, зродилася Українська Повстанська Армія.

Степан Семенюк – член ОУН з 1940 року, згодом – районовий провідних Острожеччини (нині – Млинівського району Рівненської області). Він народився під Луцьком, у родині Тетяни та Василя Драницьких (Семенюк – його прибране прізвище). Троє його братів Остап, Андрій та Іван загинули в боротьбі за волю України. Батько помер на засланні від голоду в Тюменській області. Мати двічі втікала із заслання, відійшла у засвіти на рідній землі, похована в Луцьку. Степана заарештували 9 вересня 1944 року, засудили – за вироком трибуналу – на кару смерті. Після сімдесятиденного перебування в камері смертників "помилували" двадцятирічною каторгою, яку відбував у концтаборах Тайшета, Норильська, Горлага, в казематах на Красній Пресні та в Ярославлі. Учасник і один з організаторів Норильського повстання. Його звільнили з більшовицьких концтаборів 1955 року як "підданого Польщі" та передали її уряду разом з двома сотнями інших політв'язнів.

Відтоді Степан Семенюк мешкає у Польщі, а живе – Україною і для України. Його щоденна праця – подорожі Україною, зустрічі з молоддю, військовиками, вчителями та селянами, численні статті, коментарі, поради, консультації – начебто малопомітна, бо ніколи не була нарочито демонстративною. Євген Сверстюк називає свого земляка "тихим подвижником" і пише про Степана Семенюка так: "Він із юнацьких років – бандерівець, "вірний на життя і смерть ідеї нації, і не здається, хоч би проти нього був цілий світ". На таких абсолютно надійних юнаках і тримався дух боротьби УПА проти коричневих і червоних окупантів". А для Степана Семенюка молитвою, піснею і хлібом насущним була, є і завжди буде Україна...

Конгрес Українських Націоналістів, тижневик "Нація і Держава", численні друзі в Україні сердечно вітають Степана Семенюка з днем народження, зичать йому міцного здоров'я, добра, щастя, успіхів у подвижницькій праці в ім'я України.

Слава Україні! Героям слава!

ВІТАЄМО!

ПЕТРУ ГОЛУБУ – 50

19 січня, у світлий празник Водохреща, відзначає 50-річчя від дня народження голова Здолбунівської районної організації Конгресу Українських Націоналістів, що на Рівненщині, Петро Голуб.

Він один із засновників районної організації КУН, багато років її незмінний голова. Друг Петро доклав багато зусиль для її розбудови, утвердження авторитету Конгресу в суспільно-політичному та громадському житті регіону.

Від імені Головного Проводу КУН, Проводу Рівненської ОО Конгресу сердечно вітаємо нашого ювіляра з 50-річчям. Щиро зичимо доброго здоров'я, щастя, наснаги та нових звершень на шляху утвердження нашої української справи.

Многих Вам літ, друже Петре!

Головний Провід КУН
Провід Рівненської ОО КУН

ЦЕРКОВНИЙ КАЛЕНДАР

на 2012 рік

Січень

1 ***Неділя*** **29-та Св. Отців. Перед різдвом. Мч. Боніфатія. Світський Новий рік**
2 ***Понеділок*** Свщм. Ігнатія Богоносця
3 ***Вівторок*** Мц. Юліанії – Уляни
4 ***Середа*** Вмц. Анастасії Узорішительки
5 ***Четвер*** 10-ти мучеників у Криті
6 ***П'ятниця*** Прмц. Євгенії Свят-Вечір (строгий піст)
7 ***Субота*** **РІЗДВО ХРИСТОВЕ**
8 ***Неділя*** **30-та по Різдві. Собор пресвятої Богородиці. Прав. Йосифа, Давида Царя та Якова брата Господнього**
9 ***Понеділок*** **Ап. Первомуч. і архідиякона Стефана**
10 ***Вівторок*** Мчч. у Никодимії. Ап. Никанора. Мц. Гафії
11 ***Середа*** 14-тис. дітей Вифлеємських. Прп. Маркела. Преп. Іова Манявського
12 ***Четвер*** Мц. Анісії. Прп. Феодори
13 ***П'ятниця*** Прп. Меланії Римлянки
14 ***Субота*** **Обрізання Господнє, Свт. Василія Великого. Новий рік. Свт. Петра Могили**
15 ***Неділя*** **Перед Богоявленням, Св. Сильвестра. Прп. Серафима Саровського**
16 ***Понеділок*** Прор. Малахії. Мч. Гордія
17 ***Вівторок*** Собор 70-ти апостолів, Прп. Ахіли Печерського
18 ***Середа*** Надвечір'я Богоявлення, Прор. Міхея. Свят-Вечір (строгий піст)
19 ***Четвер*** **БОГОЯВЛЕННЯ. ХРЕЩЕННЯ ГОСПОДНЄ**
20 ***П'ятниця*** † Собор Іоанна Хрестителя
21 ***Субота*** Прп. георгія Хозевіта та Омеляна Ісров.
22 ***Неділя*** **По Богоявленні, Мч. Полієвкта. День злуки**
23 ***Понеділок*** Свт. Григорія єп. Ніського. прп. Маркіяна
24 ***Вівторок*** Прп. Феодосія Великого
25 ***Середа*** Тетяни мучц. (покровительниці студентів) Свт. Савви Сербського
26 ***Четвер*** Мчч. Єрмила і Стратоніка. Мч. Петра
27 ***П'ятниця*** Рівноапостольської Ніни Грузинської
28 ***Субота*** Прпп. Павла Фивейського та Іоанна Кущника
29 ***Неділя*** **33-тя. Закхея. Поклін чесним оковам св. апостола Петра. Прав. Максима**
30 ***Понеділок*** † Антонія Великого прп.
31 ***Вівторок*** Свт. Афанасія і Кирила Олександрійських

Лютий

1 ***Середа*** Прп. Макарія Великого. Свт. Марка Ефеського
2 ***Четвер*** † Прп. Євфимія Вел. Мчч. Інни, Пінни, Римми
3 ***П'ятниця*** Прп. Максима Спов
4 ***Субота*** Ап. Тимофія
5 ***Неділя*** **Митаря і Фарисея. Сщмч. Климента Анкірського. Мч. Агафангела**
6 ***Понеділок*** прп. Ксенії-Оксани.
7 ***Вівторок*** † Свт. Григорія Богослова
8 ***Середа*** Прп. Ксенофона. Марії, Аркадія, Іоанна
9 ***Четвер*** † Перенесення мощів Іоанна Золотоустого
10 ***П'ятниця*** Прп. Єфрема Сірина
11 ***Субота*** Перен. мощів св. Ігнатія Богоносця. Сщмч. Леонтія
12 ***Неділя*** **Блудного сина. Трьох Святих: Василія Вел., Григорія Богосл., Іоанна Золотоуста**
13 ***Понеділок*** Безср. Кира, Іоанна. Свтю Никити
14 ***Вівторок*** Мч. Трифона
15 ***Середа*** **СТРІТЕННЯ ГОСПОДНЄ. Освячення свічок**
16 ***Четвер*** Прав. Симеона Богоприїмця та проп. Анни
17 ***П'ятниця*** Прп. Ісидора
18 ***Субота*** Мц. Агафії. Свт. Феодосія Чернігівського. Поминальна
19 ***Неділя*** **М'ясопусна. Прп. Вукола. Мц. Христини**
20 ***Понеділок*** Прп. Парфенія та луки Елладського. Загальниця – Масляна
21 ***Вівторок*** Вмч. Феодора Стратилата. Свт. Сави
22 ***Середа*** Мч. Нкифора. Сщмч. Маркела
23 ***Четвер*** Сщмч. Харлампія. Мц. Валентини
24 ***П'ятниця*** Сщмч. Власія. Благв. кн. Всеволода
25 ***Субота*** Свт. Мелетія Антіохійського
26 ***Неділя*** **Сиропусна. Прп. Мартиніана, Зої, Світлани**
27 ***Понеділок*** Рівноап. Кирила уч. слов. Початок Вел. Посту
28 ***Вівторок*** Ап. Онисима
29 ***Середа*** Мч. Памфіла і Порфилія. Валента

Березень

1 ***Четвер*** Прп. Феодора Печ.
2 ***П'ятниця*** Свт. льва Римського. Свт. Славіана
3 ***Субота*** Апп. від 70-ти Архипа та Филимона. Вмч. Феодора Тирона
4 ***Неділя*** **1-ша Вел. посту. Прп. Агафона Печер. Торж. Правосл.**
5 ***Понеділок*** Прп. Тимофія та Євстахія
6 ***Вівторок*** Мч. Маврикія
7 ***Середа*** Сщмч. Полікарпа Смирнського
8 ***Четвер*** † 1-ше і 2-ге знайдення Голови Іоанна Хрестителя
9 ***П'ятниця*** † Свт. Тарасія Константинопольського
10 ***Субота*** Свт. Порфирія єп. Газського
11 ***Неділя*** **2-га Вел. посту. Прп. Прокопія Декаполіта і Тита Печерського. Свт. Григорія Палами**
12 ***Понеділок*** Прп. Василія Ісповідника
13 ***Вівторок*** Сщвмч. Касіяна, Іоана
14 ***Середа*** Прпмц. Євдокії
15 ***Четвер*** Сщмч. Феодота, Богдана
16 ***П'ятниця*** Мчч. Євтропія, Клеоніка і Василіска
17 ***Субота*** Прп. Герасима
18 ***Неділя*** **3-тя. Вел. посту. Хрестопоклінна. Мч. Конона**
19 ***Понеділок*** 42-х мучеників Аморейських. Прп. Аркадія
20 ***Вівторок*** Сщвмчччю Василія, Євгенія
21 ***Середа*** Прп. Феофілакта Ісров.
22 ***Четвер*** † 40 мчч. у Севастійському озері
23 ***П'ятниця*** Мч. Кондрата
24 ***Субота*** Свт. Софронія патр. Єрусалимського
25 ***Неділя*** **4-та Вел. посту. Прп. Феофана. Свт. Григорія Двоєслова. Івана Ліствичника**
26 ***Понеділок*** Свт. Никифора. Мц. Христини. Мч. Олександра
27 ***Вівторок*** Прп. Венедикта. Свт. Феогноста, Ростислава
28 ***Середа*** Мчч. Агалія, Олександра, Діонісія. Поклони
29 ***Четвер*** Мч. Савина
30 ***П'ятниця*** Прп. Олексія чол. Божого
31 ***Субота*** Свт. Кирила Єрусалимського. Похвала Пресв. Богородиці

Квітень

1 ***Неділя*** **5-та Вел. посту. Мчч. Хрисанфа і Дарії. Марії Єгипетської**
2 ***Понеділок*** Прпп. Іоанна, Сергія, Патрикія. мц. Світлани
3 ***Вівторок*** Прп. Якова
4 ***Середа*** Сщмч. Василія. Прп. Ісакія
5 ***Четвер*** Прмч. нікона. Мц. Лідії
6 ***П'ятниця*** Прпп. Захарії та Якова. Свт. Артемія
7 ***Субота*** **БЛАГОВІЩЕННЯ ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ**
8 ***Неділя*** **Вербна. Вхід Господній у Єрусалим. Собор Арх. Гавриїла. Сщмч. Іринея. Осв. верби**
9 ***Понеділок*** Страсний тиждень Прп. Мц. Матрони Солунської
10 ***Вівторок*** Прп. Іларіона. Прмн. Євстратія
11 ***Середа*** Мчч. Марка і Кирила
12 ***Четвер*** Великий четвер Прп. Іоанна. Прп. Зосими. Страсті
13 ***П'ятниця*** Велика п'ятниця Сщмч. Іпатія єп. Гангрського. Плащаниця
14 ***Субота*** Велика субота Прп. Марії Єгипетської
15 ***Неділя*** **ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВЕ. ПАСХА. Прп. Тита. Мч. Полікарпа**
16 ***Понеділок*** **Світлий понеділок. Прп. Микити Ісров.**
17 ***Вівторок*** **Світлий вівторок. Прп. Йосифа Піснепівця**
18 ***Середа*** Мч. Феодула та Агафопода
19 ***Четвер*** Свтт. Євтихія та Мефодія рівноап.
20 ***П'ятниця*** Прпп. Георгія, Даниїла Переяслав.
21 ***Субота*** Апп. Ірадіона. Агава. Прп. Руфа
22 ***Неділя*** **Провідна. Пмч. Євпсихія. Прмч. Вадима. Ап. Фоми**
23 ***Понеділок*** Мч. Терентія
24 ***Вівторок*** Сщмч. Антипи. Радониця
25 ***Середа*** Прп. Василія, Ісаака та Афанасії
26 ***Четвер*** Сщмч. Артемона. Мц. Фомаїди
27 ***П'ятниця*** Свт. Мартина Ісров.
28 ***Субота*** Ап. Аристарха. Бл. кн. Мстислава
29 ***Неділя*** **Жон Мироносиць: Соломії, Марії, Іванни, Сусанни, Марти. Мщ. Ірини та Галини**
30 ***Понеділок*** Сщмч. Симеона. Свт. Агапіта

Травень

1 ***Вівторок*** Свт. Косьми. Мч. Віктора
2 ***Середа*** Свт. Іоанна Верхопеч. Свт. Трифома
3 ***Четвер*** Прп. Феодора. Свт. Григорія
4 ***П'ятниця*** Сщмч. Януарія
5 ***Субота*** Прп. Віталія. Благов. Всеволода
6 ***Неділя*** **Про розслабленого. Вмч. Юрія Переможця, Ярослава. Мц. Олександри**
7 ***Понеділок*** Мч. Сави Стрателат.
8 ***Вівторок*** Ап. Марка
9 ***Середа*** Сщмч. Василія
10 ***Четвер*** Ап. Симеона. Прп. Стефана
11 ***П'ятниця*** Апп. Ясона і Сосипатра від 70-ти
12 ***Субота*** 9-ти мчч. Кизицьких. Мч. Діодора. Прп. Амфілохія Почаївського
13 ***Неділя*** **Про Самарянку Ап. Якова Заведея. День матері**
14 ***Понеділок*** Проп. Єремії-Яреми. Благ. Тамари Груз. Макарія Київ.
15 ***Вівторок*** Свт. Афанасія Великого
16 ***Середа*** Феодосія Печерського
17 ***Четвер*** Мц. Пелагії
18 ***П'ятниця*** Мц. Ірини. Ікони Неупиваєма Чаша
19 ***Субота*** Прав. Йова Многостадального. Прп. Іова Почаївського
20 ***Неділя*** **Про сліпого. Мч. Акакія. Прп. Ніла. Явлення Хреста**
21 ***Понеділок*** † Ап. Єв. Іоанна Богослова. Прп. Арсенія
22 ***Вівторок*** † Перенесення мощів Св. Миколая в Бари
23 ***Середа*** ТАп. Симона Зилота
24 ***Четвер*** **ВОЗНЕСІННЯ ГОСПОДНЄ. Св. рівноап. Кирила і Мефодія Слов.**
25 ***П'ятниця*** Свт. Епіфанія і Германа
26 ***Субота*** Мц. Глікерії
27 ***Неділя*** **Св. отців Першого Вселенського Собору. Мч. Ісидора. Прп. Никити**
28 ***Понеділок*** Прп. Пахомія Великого. Прп. Ісаї Печерського
29 ***Вівторок*** Прп. Феодора і Єфрема
30 ***Середа*** Ап. Андроніка
31 ***Четвер*** Мч. Феодота, Петра, Діонісія. Св. от. 7-ми Вс. Соборів

Червень

1 ***П'ятниця*** Сщмч. Патрикія
2 ***Субота*** Мч. Фалалея. Заупокійна
3 ***Неділя*** **ДЕНЬ СВЯТОЇ ТРІЙЦІ. Рівноап. Константина і Олени**
4 ***Понеділок*** **Святого Духа. мч. Василіска та Іоанна**
5 ***Вівторок*** Прп. Михаїла та Єфросинії
6 ***Середа*** прп. Симеона Стовпника і Никити
7 ***Четвер*** † 3-тє знайдення голови Івана Хрестителя
8 ***П'ятниця*** Апп. Карпа і Алфея
9 ***Субота*** Сщмч. Ферапонта. Прав. Івана Руського
10 ***Неділя*** **1-а Всіх Святих. Прп. Никити Сповідника. Свт. Ігнатія**
11 ***Понеділок*** Прпмч. Феодосія. Початок Петрового посту
12 ***Вівторок*** Прп. Ісаакія
13 ***Середа*** Ап. Єрма
14 ***Четвер*** 9-й. Мч. Юстина Філософа. Прп. Агавіта
15 ***П'ятниця*** Свт. Никифора. Вмч. Іоанна Сучавського
16 ***Субота*** Мч. Лукиліана
17 ***Неділя*** **2-а Всіх Святих землі Української. Свт. Митрофана патр. Конст.**
18 ***Понеділок*** Кн. Ігоря Черн. Сщмч. Дорофея
19 ***Вівторок*** Прп. Віссаріона
20 ***Середа*** Мч. Богдана
21 ***Четвер*** Мч. Федора Тирона. Свтт. Федора і Єрма
22 ***П'ятниця*** 10-а Свт. Кирила Алекс. Мц. Теклі. Марти і Марії
23 ***Субота*** Сщмч. Тимофія
24 ***Неділя*** **3-я. † Апп. Варфоломія і Варнави**
25 ***Понеділок*** † Прпп. Онуфрія Вел Петра Афон. Манявського ік. Божої Матері
26 ***Вівторок*** Мц. Калини, Антоніни
27 ***Середа*** Прор. Єлисея
28 ***Четвер*** Прор. Амоса. Свт. Михаїла Київського
29 ***П'ятниця*** Свт. Тихона
30 ***Субота*** Мч. Мануїла, Аверкія

Липень

1 Неділя **4-а Мчч. Леонтія, Іпатія і Феодула**
2 Понеділок † Ап. Юди брата Господнього. Мч. Зосими
3 Вівторок Сщмч. Мефодія Патарського
4 Середа Мч. Юліана Тарсійського. Сщмч. Терентія
5 Четвер Сщмч. Євсевія. Мчч. Зінона і Зіни
6 П'ятниця Мц. Агрипи. Ікони Вишгородської
7 Субота **Різдво Іоанна Хрестителя. Прп. Іова і Феодосія Манявських**
8 Неділя **5-а Прпмц. Февронії діви**
9 Понеділок Прп. Давида Солун. Тихона
10 Вівторок Прпп. Самсона і Серапіона
11 Середа Мчч. Безср. Кира, Іоанна
12 Четвер **Св. Ап. Петра і Павла**
13 П'ятниця † Собор 12-ти апостолів
14 Субота Чуд. Безср. Косьми, Дем'яна. Сщмч. Аркадія. Ікони волинськ.
15 Неділя **6-а Полож. Ризи Пресв. Богородиці. Свт. Фотія**
16 Понеділок Мч. Якинфа.Свт. Анатолія Конст.
17 Вівторок Прп. Марти. Свт. Андрія Крит.
18 Середа Прп. Афанасія Афон. Сергія рад.
19 Четвер Прп. Сесоя Вел.
20 П'ятниця Прпп. Фоми, Акакія та Євдокії
21 Субота Вмч. Прокопія
22 Неділя **7-а. Сщмч. Панкратія та Кирила**
23 Понеділок Прп. Антонія Печер.
24 Вівторок † Ріваноап. Кн. Ольги Київської
25 Середа Мчч. Прокла І Ілларія
26 Четвер Собор архангела Гавриїла
27 П'ятниця Ап. Акили від 70-и
28 Субота † Св. Кн. Володимира Великого.
29 Неділя **8-а Сщмч. Афіногена і 10-х його учнів**
30 Понеділок Вмц. Марини
31 Вівторок Мч. Омеляна. Прп. Омеляна і Памви

Серпень

1 Середа Прпп. Макрини, Серафима Саровського
2 Четвер † Св. прор. Іллі
3 П'ятниця Прор. Ієзекіїля
4 Субота † Рівноап. Марії Магдалини
5 Неділя **9-а Почаївської ікони Божої Матері. Мч. Трофима**
6 Понеділок † Св. мчч. Бориса і Гліба. Мц. Християни
7 Вівторок † Успіння прав. Анни Прп. Макарія
8 Середа Сщмч. Єрмолая, Єремія і Єрмократа. Прпмц. Параскеви
9 Четвер † Велкмч. Ціл. Пантелеймона. Блаж. Миколая
10 П'ятниця Ап. від 70-ти Прохора, Никанора.
11 Субота Мч. Калиника Ікони Всецариці
12 Неділя **10-а Ап. від 70-ти Сили, Силуана і ін.**
13 Понеділок Прав. Євдокима
14 Вівторок † Винесення Древа Хреста. Мчч. Макавеїв. Хрещення України. Поч. Спасівки. Піст
15 Середа Перен. Мощів. Архівд. Степана
16 Четвер Прп. Ісакія. Далмата і Фавста. Сщмч. В'ячеслава
17 П'ятниця 7-ми отроків у Ефесі. Прпмц. Євдокії
18 Субота Мч. Євстигнія. Прав. Нонни
19 Неділя **11-а ПРЕОБРАЖЕННЯ ГОСПОДНЄ. Освячення овочів**
20 Понеділок Прпмч. Дометія. Свт. Митрофана
21 Вівторок Свт. Еміліана
22 Середа Ап. Матфія
23 Четвер Мч. Арх. Лаврентія
24 П'ятниця Мч. Євпла
25 Субота Мчч. Фотія і Аникити
26 Неділя **12-а Прп. Максима Ispов.**
27 Понеділок Прор. Міхея. Прп. Феодосія Печер
28 Вівторок **УСПЕННЯ ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ**
29 Середа Перенесення нерукотворного образу Мч. Діомида
30 Четвер Мч. Мирона. Преп. Аліпія Іконописця
31 П'ятниця Мчч. Флора і Лавра

Вересень

1 Субота Мчч. Андрія Стратилата і Тимофія
2 Неділя **13-а. Прор. Самуїла**
3 Понеділок † Ап. Тадея.Мч. Васси
4 Вівторок Мчч. Агафоніка і Зотика
5 Середа Мч. Лупа. Сщмч. Іренея
6 Четвер Сщмч. Євтихія. Свт. Петра Київ
7 П'ятниця Апп. Варфоломія і Тита
8 Субота Мчч. Андріана і Наталії
9 Неділя **14-а. Прп. Пімина Вел.**
10 Понеділок † Прп. Іова Почаїв
11 Вівторок **† Усікновення голови св. Іоанна Хрестителя. Строгий піст**
12 Середа Благ Кн. Олександра та Даниїла
13 Четвер Положення пояса Прес. Богородиці
14 П'ятниця † поч. Церк. року. Прп. Симеона та Марти
15 Субота Мч. Маманта і Феодора. Прп. Антоня і Феодосія К-печер.
16 Неділя **15-а. Сщмч. Анфіма. Мц. Василиси**
17 Понеділок Сщмч. Вавили. Прор. Мойсея. Свт. Іоасафа
18 Вівторок Проп. Захарії. Прав. єлизавети
19 Середа † Чудо Архистратига Михаїла в Хонах
20 Четвер Мч. Созонта. Прмч. Макарія Канівського
21 П'ятниця **РІЗДВО ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ**
22 Субота Прав. Іоакима і Анни. Свт. Феодосія Черн.
23 Неділя **16-а. Мцц. Минодори, Митродори і Німфодори**
24 Понеділок Прп. Феодори, Сергія і Гермaна. Силуана Афонського
25 Вівторок Сщмч. Автонома. Мчч. Кроніда і Леонтія
26 Середа Сщмч. Корнидія Сотника
27 Четвер ВОЗДВИЖЕННЯ ЧЕСНОГО ХРЕСТА. Строгий піст
28 П'ятниця Вмч. Микити
29 Субота Свт. Кипріана Київ. Мц. Людмили
30 Неділя **17-а. Мцц. Віри, Надії, Любові та матері їх Софії**

Жовтень

1 Понеділок Прп. Євменія. Мц. Аріадни
2 Вівторок Мчч. Трохима і Саватія
3 Середа Вмч. Євстахія. Благ. Кн. Олега
4 Четвер Ап. від 70-ти Кондрата. Свт. Димитрія Рост.
5 П'ятниця Сщмч. Фоки. Прор. Іони
6 Субота Зачаття св. Іоанна Хрестителя. Мц. Іраїди
7 Неділя **18-а. Первомц. Теклі. Прп. Феодосія Маняв.**
8 Понеділок Прп. Єфросинії, Сергія Радонеж.
9 Вівторок † Євангеліста Іоанна Богослова
10 Середа Мч. Калістрата. Ап. Марка. Аристарха і Зіни
11 Четвер Прп. Харитона Собор отців Києво-Печер.
12 П'ятниця Прп. Киріака та Феофана Милостивого
13 Субота Сщмч. григорія. Свт. Михаїла Київ
14 Неділя **19-а. ПОКРОВА ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ**
15 Понеділок Сщмч. Кипріана і мц. Юстини.
16 Вівторок Сщмч. Діонісія Ареопагіта
17 Середа Сщмч. єрофея. Свт. Гурія І Варсонофія
18 Четвер Мц. Харитани
19 П'ятниця Ап. Фоми
20 Субота Мчч. Сергія і Вакха
21 Неділя **20-а. Прп. Пелагії, Таїсії, Досифія і Трифона**
22 Понеділок Ап. Якова Алфеєва, Прав. Авраама і Лота
23 Вівторок Мчч. Євлампія і Євлампії. Волинських святих
24 Середа Прп. Феофана. Мц. Зінаїди
25 Четвер Мчч. Прова, Тараха, Андроніка
26 П'ятниця Мч. Карпа і Папіли
27 Субота † Прп. Параскеви Серб. Мч. Назарія
28 Неділя **21-а. Прп. Євфімія нового Солун.**
29 Понеділок Мч. Лонгіна Сотника
30 Вівторок Прор. Осії
31 Середа † Ап. Луки

Листопад

1 Четвер Прор. Іоїла. Мч. Увара. Блж. Клеопатри
2 П'ятниця Вмч. Артемія
3 Субота Прп. Іларіона Вел. Дмитрівська поминальна
4 Неділя **22-а Ріаноап. Аверкія. 7-ми отроків у Ефесі**
5 Понеділок Ап. Якова брата Господнього
6 Вівторок Мч. Арефи. Свт. Афанасія
7 Середа Мчч. Маркіана і Мартирія
8 Четвер **Св. Влкмч. Димитрія Солунського**
9 П'ятниця Мч. Нестора. Прп. Нестора Літописця
10 Субота † Вмч. Параскеви П'ятниці. Свт. Дмитрія рост. Іова Поч.
11 Неділя **23-я. Прпмц. Анастасії Римлянки**
12 Понеділок Сщмчч. Зиновія і Зиновії
13 Вівторок Апп. від 70-и Стахія, Амплія і Урвана
14 Середа † Безср. Косьми і Дем'яна Асійських
15 Четвер Мчч. Акиндина, Пігасія. Прп. Маркіяна
16 П'ятниця Мчч. Акипсима, Йосифа
17 Субота Прп. Іоанікія Вел. Меркурія Печер. Свт. Павла.
18 Неділя **24-а. Мчч. Галактіона і Єпистимії**
19 Понеділок Прп. Луки Печер. Мцц. Олександри і Клавдії
20 Вівторок 33-х Мчч. Милитинських. Прп. Лазаря.
21 Середа **Собор Архистратига Михаїла**
22 Четвер Мчч. Онисифора і Порфирія
23 П'ятниця Апп від 70-ти Ореста, Олімпа і Радіона
24 Субота Мч. Віктора і Стефаниди
25 Неділя **25-а Свт. Іоанна Милостивого**
26 Понеділок † Свт. Іоанна Золотоустого
27 Вівторок Ап. Пилипа. Свт. Григорія Пал. Запусти на Пилипівку
28 Середа Мч. Гурія. Початок Різдвяного посту
29 Четвер Ап. Євангеліста Матфея
30 П'ятниця Свт. Григоргія Неокесарійського

Грудень

1 Субота † Мчч. Платона і Романа
2 Неділя **26-а. Проп. Авдія. Мчч. Варлама та Іосафа**
3 Понеділок Прп. Григорія Декаполіта
4 Вівторок **ВВЕДЕННЯ У ХРАМ ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ**
5 Середа Апп. від 70-ти Филимона і Архипа.
6 Четвер Свт. Амфілохія. Благв. кн. Олександра.
7 П'ятниця † Вмц. Катерини Вмч. Меркурія
8 Субота Сщмч. Климента Римськ.
9 Неділя **28-а. Прп. Аліпія Стовпника**
10 Понеділок Прп. Якова Перс. Прп. Паладія
11 Вівторок Мч. Іринарха. Прач. Стефана Нового
12 Середа Мчч. Парамона і Філумена. Прп. Нектарія
13 Четвер † Св. ап. Андрія Первозванного
14 П'ятниця Прор. Наума. Прав. Філарета Милостивого
15 Субота прор. Авакума. Прп. Афанасія
16 Неділя **29-а. Прор. Софонії. Прпп. Феодула та Іоанна**
17 Понеділок † Вмц. Варвари Прп. Іоанна Дамаскіна
18 Вівторок Прп. Сави Освященного
19 Середа **Св. Миколая Чудотворця**
20 Четвер Свт. Амвросія Медіол.
21 П'ятниця Прпп. Патапія та Кирила
22 Субота **Зачаття Прав. Анною Пресв. Богородиці**
23 Неділя **29-а. Свт. Іосафа. Блж. Ангеліни**
24 Понеділок Прп. Даниїла Стовпника
25 Вівторок Свт. Спиридона Тримифутського
26 Середа Мчч. Євстратія, Євгенії, Мардарія і Ореста
27 Четвер Мчч. Фірса, Левкія, Калиніка.
28 П'ятниця Сщмч. Єливферія і матері його Анфії. Кримських святих
29 Субота Прор. Агея. Мч. Марина. Блж. Феофанії
30 Неділя **30-а. Св. Праотців Прор. Даниїла, Ананії, Азарії та Мисаїла**
31 Понеділок Мчч. Севастіана, Зої і Марка. Модеста

ЗА УКРАЇНУ, ЗА ЇЇ ВОЛЮ

ДО СОРОКАРІЧЧЯ АРЕШТІВ

14 січня 2012 року в Київському міському будинку вчителя відбулося Свято Різдвяних Василів, де пом'янули не лише Василів – Стуса, Симоненка, Чумака, Еллана-Блакитного, які народилися в ці Різдвяні дні, а й згадали про події 40-річної давнини. Вручена премія імені Василя Стуса відомому правозахисникові Євгенові Захарову з Харкова, який представив третю частину "Міжнародного біографічного словника дисидентів. Україна"; історику Володимиру В'ятровичу за книжку "Історія з грифом "секретно""; поетесі Ірині Жиленко за книжку спогадів Homo Feriens". Вів вечір Євген Сверстюк, який був заарештований акурат 14 січня 1972 року.

Зустріч Нового 1972 року у Львові: Любомира ПОПАДЮК, Василь СТУС, Олена АНТОНІВ, господиня дому Марія САДОВСЬКА, Ірина КАЛИНЕЦЬ, Ганна САДОВСЬКА, Михайло ГОРИНЬ, сидить вбрана циганом Стефанія ШАБАТУРА, біля неї Мар'ян ГАТАЛА та Олександр КУЗЬМЕНКО. Знімок Ярослава Лемика

Ґазета "Радянська Україна" 15 січня 1972 року повідомила: "*Органами Комітету державної безпеки при Раді Міністрів УРСР за проведення підривної антирадянської діяльності заарештовано туриста з Бельгії Ярослава Добоша. Ведеться слідство*".

Тим часом уже 12 січня Україною прокотилася чергова хвиля арештів молодої української інтелігенції. КГБ здійснював масштабну операцію "БЛОК", спрямовану проти українського національного руху.

Безпосереднім приводом для арештів стало затримання на станції Чоп 4 січня громадянина Бельгії, члена "Спілки Української Молоді" Ярослава Добоша: він намагався вивезти за кордон "один антирадянський документ" (як з'ясувалося, це була фотоплівка "Словника рим української мови", якого склав Святослав Караванський, тоді політв'язень).

Наступне повідомлення з'явилося аж 11 лютого одразу в трьох газетах – "Радянська Україна", Правда Украины" і "Вечірній Київ": "*Органами Комітету державної безпеки при Раді Міністрів УРСР за проведення на території республіки ворожої діяльності заарештовано підданого Бельгії Добоша Ярослава. Попереднім слідством встановлено, що Добош прибув для виконання злочинного завдання зарубіжного антирадянського центру ОУН, що перебуває на утриманні імперіалістичних розвідок і використовується ними в проведенні підривної діяльності проти Радянської держави. За проведення ворожої соціалістичному ладові діяльності і в зв'язку з справою Добоша притягнуті до кримінальної відповідальності Світличний І.О., Чорновол В.М., Сверстюк Є.О. та ін. Слідство триває*". Саме так, "Чорновол". А за "та ін." тоді вже стояли заарештовані 12 січня в Києві поет Василь Стус, хімік Зіновій Антонюк, недавно звільнений Данило Шумук, лікар Микола Плахотнюк, кібернетик Леонід Плющ, учителі Олесь Сергієнко та Іван Коваленко; у Галичині видавець самвидаву Іван Ґель, поетеса Ірина Калинець, письменник Михайло Осадчий, художниця Стефанія Шабатура. Незабаром, 20 січня, був заарештований священик Василь Романюк (згодом Патріарх Володимир); 20 лютого – поет Микола Холодний; 21 лютого – інженер Василь Долішній на Франківщині; 18 квітня літературознавець Іван Дзюба, 11 травня психіатр Семен Ґлузман, 18 травня філолог Надія Світлична в Києві. 25 травня у Львові покінчив самогубством видавець самвидаву інженер Мар'ян Ґатала. 21 червня в Харкові заарештовані інженери Анатолій Здоровий та Ігор Кравців; 6 липня філософи Василь Лісовий і Євген Пронюк у Києві; 13 липня викладачі Кузьма Матвіюк та Богдан Чорномаз в Умані; 11 серпня поет Ігор Калинець у Львові; 17 листопада поетеса Ірина Сеник у Бориславі, 9 грудня – лікар Лідія Ґук у Скадовську, 31 січня 1973 року – робітник Гриць Маковійчук у Кременчуці, 19 лютого 1973 року заарештували Степана Сапеляка, а 24 лютого Володимира Мармуса – лідера юнацької групи у с.Росохач біля Чорткова, відтак ще сімох їхніх друзів; 5 березня 1973 року дійшла черга й до автора цих рядків, а 28 березня у Львові затримали зо три десятки юнаків з Українського національно-визвольного фронту (УНВФ, судили двох студентів: Зоряна Попадюка та Яромира Микитка). У березні ж на Коломийщині заарештували 5 членів "Спілки української молоді Галичини" на чолі з Богданом Гриньківим.

Ще 6 грудня 1971 року в Одесі була заарештована мікробіолог Ніна Строката-Караванська, її посправник поет Олекса Різників сидів уже від 11 жовтня. Одне слово, список сягнув понад сотню осіб.

Добош після належної "обробки" показав, що зустрічався у Львові та в Києві і "обмінявся інформацією" з кількома шістдесятниками. Примітивна авантюра зі "шпигунськими" пристрастями закінчилася його прес-конференцією 2 червня, ретельно опрацьований звіт про яку республіканське телебачення показало 5 червня, а газета "Радянська Україна" опублікувала старанно зредагований звіт під назвою "Українські буржуазні націоналісти – найманці імперіалістичних розвідок: прес-конференція в Києві". Після неї Добоша "видворили" з СРСР. На першій же прес-конференції він відмовився від свідчень, які дав під погрозами в слідчому ізоляторі КГБ та перед журналістами в Києві.

Нікого з заарештованих українців не звинуватили в жодному "шпигунстві" чи "зраді батьківщини" – лише в "антирадянській агітації й пропаганді" (ст. 62 КК УРСР), що виявилася у розповсюдженні критичної щодо існуючого ладу літературі "самвидаву". А за арештами стояли сотні обшуків, тисячі людей були стероризовані викликами в КГБ та допитами.

Це справді не були ані підпільники, ані якимось чином організаційно пов'язані між собою люди (окрім трьох згаданих локальних юнацьких груп). Їхні осередки діяли на основі міжособистісних стосунків. Та коли докупи сходиться так багато таких талановитих, розумних, славних людей, то щось із цього мало бути, сказав якось Євген Сверстюк.

У "самвидаві" шістдесятників прямо не ставилось питання про зміну державного ладу, про вихід України зі складу Союзу РСР. Це був рух просвітницький, який ставив за мету пробудження національної свідомості та подолання страху, посіяного репресіями минулих десятиліть. Але шістдесятники відновлювали суму соціально-психологічних якостей інтелігенції: природну самоповагу, індивідуалізм, орієнтацію на загальнолюдські цінності, неприйняття несправедливості, повагу до етичних норм, до права й законності. У цьому середовищі панувала висока культурна і моральна атмосфера, чутливість до нових ідей. Воно протистояло як офіційній тоталітарній ідеології, так і примітивізмові. Воно об'єднувало людей різних поглядів і національностей, які, однак, ніколи не оголошували один одного ворогами, тому що в той час усім однаково потрібна була свобода, а державна незалежність України, про яку вголос не говорили, але мали на увазі, уявлялася ймовірним ґарантом такої свободи. Епоха старанно культивованої безликої маси і тотального страху поволі відступала – відроджувалась Особистість. ("*Ти знаєш, що ти – людина?*" – спитав Василь Симоненко ще не початку 60-х). Культурницькі вимоги Особистості неминуче переростали в рух політичний, антиімперський, оскільки колоніяльне становище було основною причиною нищення української культурної самобутності. Поезія Василя Симоненка була, можливо, найпершим виразним свідченням цього доростання до політичних вимог: "*Народ мій є. Народ мій завжди буде. Ніхто не перекреслить мій народ*". Це був моральний, етичний спротив блискучої когорти Особистостей, які вже здатні були розгорнути великий національно-визвольний рух. Це розуміла й колоніальна влада – і з її точки зору удару по шістдесятниках було завдано дуже вчасно.

Український самвидав перетинав кордони. Він звучав по радіо "Свобода", виходив іншими мовами. Він розхитував імперію, яка вже не витримувала ідеологічної, економічної та військової конкуренції з демократичним Заходом і мусила втягуватися в процес "відпруження".

28 червня 1971 року ЦК КПРС потаймиру ухвалив постанову "*Про заходи протидії нелегальному розповсюдженню антирадянських та інших політично шкідливих матеріялів*", яку через місяць продублював ЦК КПУ, додавши "місцевого матеріялу". Затівався "ґенеральний погром". Політбюро ЦК КПРС 30 грудня 1971 року постановило розпочати всесоюзну кампанію проти самвидаву з метою зруйнувати інфраструктуру його виготовлення та розповсюдження. Для українського руху розіграли цей примітивний детектив зі "шпигунськими пристрастями"…

Майже всі провідні діячі шістдесятництва дістали максимальний речинець – 7 років ув'язнення в таборах суворого режиму та 5 років заслання – й етаповані за межі Батьківщини – у Мордовію та Пермську область Росії, потім на заслання в Сибір та в Казахстан. Найупертіші були запроторені до психіятричок (Микола Плахотнюк, Леонід Плющ, Василь Рубан, Борис Ковгар, Михайло Якубівський, Ганна Михайленко…).

Фізично розгромивши шістдесятників, Москва розгорнула безпрецедентну експансію на Україну, прагнучи цілковито ліквідувати її мовну, культурну та історичну національну ідентичність. Робилося це через знищення україномовної системи освіти, газет та журналів, політичні чистки. Унаслідок цього величезні маси української людности у своїй національній і людській самосвідомості опустилися нижче нуля: вони стали соромитися й цуратися свого українства. Вони перестали вчити своїх дітей української мови. Ще одне таке покоління – і рятувати Україну вже не було б кому і не було б для кого...

Суспільна атмосфера після арештів 1972–73 рр. була гнітючою. Поодинокі спроби протестувати проти арештів присікалися щонайжорстокіше. Так, перекладач Микола Лукаш запропонував ув?язнити себе замість Івана Дзюби. Йому пригрозили психіятричкою і перестали публікувати його переклади. Філософ Василь Лісовий 5 липня 1972 року подав до ЦК КПУ "Відкритий лист членам ЦК КПРС і ЦК КП України", який закінчувався так: "*Зважаючи на умови, в яких подається цей лист, мені важко вірити в конструктивну реакцію на нього. Хоч я не виступаю ні в ролі відповідального, ні в ролі свідка, ні в ролі якимось чином причетного до тієї справи, що нині іменується* ***"справою Добоша"****, після подання цього листа я безперечно опинюся в числі "ворогів". Мабуть, це й правильно, бо Добоша звільнено, а "справа Добоша" – це вже просто справа, обернена проти живого українського народу і живої української культури. Така "справа" дійсно об'єднує всіх заарештованих. Але я вважаю себе теж причетним до такої справи – ось чому прошу мене також заарештувати і судити*".

Наступного дня його "прохання" було задоволене. З кипою нерозкладених машинописних відбитків листа, призначеного для розповсюдження (біля 100 екземплярів), 6 липня був заарештований Євген Пронюк, 5 березня 1973 року в цій справі заарештований Василь Овсієнко. Василь Лісовий за лист на захист заарештованих дістав 7 років ув'язнення та 3 роки заслання.

Усіх, хто не давав показів проти заарештованих і виявляв найменші ознаки співчуття до них, звільняли з роботи (відома "чистка" академічних інститутів: Михайло Брайчевський, Олена Апанович, Олена Компан, Василь Скрипка, Микола Роженко, Світлана Кириченко, Ярослав Дзира, Сергій Кудря та ін.). Інших викидали з черг на квартири, їх самих або їхніх дітей не допускали до вищої освіти або виключали з інститутів, їм закривалися будь-які можливості службового зростання і творчого оприлюднення (друк, виставки тощо). Як відродження 20-х років справедливо називають розстріляним, так відродження 60-х – задушеним.

Шістдесятники продовжили свою боротьбу і в неволі, пишучи заяви й протести, які висилали з неволі і звучали по радіо "Свобода", голодівками й страйками борючись за статус політв'язня, захищаючи свою людську гідність – а отже й честь цілої нації. Зокрема, з ініціятиви "зеківського ґенерала" В'ячеслава Чорновола ми відзначали 12 січня День українського політв'язня голодівками і протестами. Нас підтримували політв'язні інших національних громад – литовці, вірмени, євреї, російські демократи, старше покоління політв?язнів – повстанці, які чесно і мужньо досиджували свої 25-літні терміни і мали в таборах авторитет найстійкіших борців. Термін "в'язень сумління" набув справжнього змісту: кожен міг вийти на волю, попоставши власне сумління. Шістдесятники заслужили моральної підтримки демократичного світу. Через них світ довідався про Україну, яка бореться, – і став їй допомагати. Адже світ поважає країни, які засвітилися духовними проявами. Ще 1981 року відомий американський дослідник політичної думки Іван Лисяк-Рудницький відзначив: "...підтверджена фактами значущість українських дисидентів не викликає сумнівів. Жертовність цих хоробрих чоловіків і жінок свідчить про незламний дух української нації. Їхня боротьба за людські й національні права узгоджується з тенденцією світового загальнолюдського поступу в дусі свободи. Українські дисиденти вірять, що правда свободи переможе. Тим, кому пощастило жити у вільних країнах, не личить вірити менше".

Ці останні слова стосуються Тебе, молодий сучаснику. Чи скористаєшся Ти здобутою свободою, чи готовий Ти прийняти естафету особистого прямостояння і самонаповнення України українським змістом?

Бо нинішня влада пропонує Тобі жити в Україні – але без України...

Василь ОВСІЄНКО

МИ СТАЛИ ВОЛІ НА СТОРОЖІ

ОДИН ІЗ КОГОРТИ НЕЗЛАМНИХ

Першого січня виповнилося вісімдесят років Володимирові Копису. Ще юнаком він став членом легендарної Організації Українських Націоналістів. Роки боротьби, мордувань у більшовицьких катівнях, сибірських концтаборів. Він вистояв. Один із небагатьох вояків стотисячної армії УПА дочекався здійснення найзаповітнішої мрії, коли над Києвом замайорів синьо-жовтий прапор. Колишній повстанець Володимир Копись став першим головою Бориславської міської ради першого демократичного скликання. Його внесок у побудову незалежної України оцінено трьома державними нагородами – орденом "За заслуги" третього ступеня, медалями "Десять років незалежності України" та "Двадцять років незалежності України". А ще – дев'ятнадцять нагород від різних громадських патріотичних організацій. Він – "Почесний громадянин Борислава та Почесний громадянин Меріямполя". Що й казати, без цієї людини і Борислав, і його історія стали б, мабуть, біднішими.

Ми попросили пана Володимира поділитися про найсокровенніше.

– Пане Володимире, які події були найважчими, найскладнішими у Вашому житті?

– Знаєте, коли наближаємося до завершення життєвої дороги, більше замислюємося над прожитими роками, задумуємося, що би зробив тепер у тій чи іншій ситуації, а що не варто було б робити. Тобто підсумовуємо пережите. А коли говорити про те, що було найважче у моєму житті, то напевно арешт. Найважче було і пережити оті тортури слідства. Мені було дев'ятнадцять років. Арештувала контррозвідка. Не управління слідства МГБ, а це суттєво. Вони вже дещо знали, що я маю зв'язок із надрайоновим провідником "Крамаренком". Вони не мали своїх людей в оточенні "Крамаренка" і хотіли вклинити туди свою людину. Начальником управління контррозвідки Станіславщини був майор Макогон. Вони хотіли загітувати мене, щоб увійшов у довір'я до "Крамаренка", а потім вивів їх на нього. Це був 1950 рік.

– Катували відразу?

– Та ні, це були професіонали. Перші три доби ставилися дуже "поблажливо" до мене. Та й аргументів для шантажу в них було багато. Я вже був одружений, а дружина Марія вже сім місяців носила під серцем нашу дитину. От і "обходили" мене. Коли, мовляв, згоджуся на співробітництво, то влаштують на навчання, дружина теж буде навчатися, дитину оформлять у дитсадок. Виділять квартиру. А вже на третю добу розмова пішла поіншому. У них була своєрідна тактика. Щоб людину після кількаденного голоду споїти горілкою. А п'яна людина щось та й вибовкне. Про цю тактику у підпіллі нас інструктували. Тож на третю добу майор Макогон разом зі своїм заступником викликали для мене такий стіл: горілка, шинка, хліб. І от майор – до заступника: "Давай, готуй йому перепустку на звільнення. А ми тут вип'ємо за те, що хлопець ні в чому не винен. Заразом і поговоримо...". Наливає він шклянку горілки, дає мені. А я ж три доби не їв нічого. Одною рукою – за хліб, другою – за кавалок шинки. А він мене – по руках: "Усе, не придурюйся, десь тебе вишколювали про нашу тактику. Будемо говорити по-іншому...". А на закінчення ще додав: "Будеш каятися, що ти нас не послухав. А коли твоя жінка і твоя дитина дізнаються, від яких гарних умов на майбутнє життя ти відмовився, то вони тебе проклянуть..." Я відповів йому: "Мій син чи донька, які на родяться і колись дізнаються, про мою нинішню поведінку, будуть гордитися мною, що не став зрадником..."

А далі... Ай, не хочу згадувати...

– Ні-ні, розповідайте, пане Володимире. Це потрібно для нинішніх молодих.

– Добре, коли вважаєте, що потрібно... Десь півтори доби мене ще тримали у контррозвідці. Покликав Макогон якогось Івана Івановича: "Прінєсі мнє свойо ізобрєтєніє". Той приносить щось типу валізочки, з двома отворами. Бачите, які мої пальці й дотепер переламані – то якраз від того "ізобрєтєнія". То був ніби своєрідний прес. Іван Іванич крутить, а прес вгризається в живе тіло і ламає кості. При тому постійно – доброзичливі поради: для чого терпіти, коли достатньо одного слова. Дати згоду на співпрацю – і для тебе зроблять рай на землі. Ти чуєш, як хрустять зламані пальці, а окрім того, Іван Іванич, як досвідчений садист, ще й мав такий оленячий ріг, яким осатаніло лупцював та ще й підспівував: "На позіцію дєвушка провожала бойца".

– То було все у тих тюремних стінах?

– Так, у будинку КГБ у Станіславі. На лівому крилі там була контррозвідка. Багато разів втрачав свідомість від страшного болю. Але не зламався. І врешті, перевели у слідче управління МГБ – у тюрму. Про жахіття, пережиті там, навіть не хочу говорити, бо краще не описувати в газеті. Там працювали справжні садисти. З тих слідчих тільки прізвища хочу нагадати – Ємельянов і Парасюк. Приходив я зі своїми друзями і до того ж Ємельянова уже в 1990 році, бачили його страх і каяття. Що тут скажеш, кожному Господь віддячить належно за все вчинене.

– А скільки років дали Вам тоді за участь у повстанському русі?

– Двадцять п'ять років концтаборів і п'ять років позбавлення громадянських прав. Суд був закритий. Без адвоката. Без прокурора, вирок наперед підготовлений.

– Пане Володимире, а що найрадісніше виділили б Ви для себе за усі ці прожиті вісім десятиліть? *(Пан Володимир замислюється. І раптом у цієї людини, що витримала найстрашніші катування у МГБістських тюрмах та концтаборах, накочуються на очі сльоза. Кілька хвилин він не може говорити).*

– Цього забути не можна. У нас навіть у концтаборі була своя структура ОУН, що давала можливість ставити на належне місце кримінальників – злодіїв і "сук" – це ті злодії, які співпрацювали з адміністрацією. Це був уже 1953 рік. І от за одну акцію супроти кримінальників, а ще за те, що на річницю від дня народження Франка (після смерті отого сатани – Сталіна режим трохи послабили), мав сміливість прочитати його вірші, включаючи фрагменти із Шевченкової поезії, відправили мене на штрафний лагпункт (що це таке, знають тільки ті, хто перейшов те пекло). А після чергового допиту раптом дають мені телеграму, що приїжджає моя дружина із сином. Вона ніколи й не писала, що відважиться на таке. То була повна несподіванка. Але читала багато і знала навіть про тих дружин декабристів, що їхали у заслання до своїх чоловіків. От і залишила все – маму, свою родину, із двома валізочками та сином моя Марія поїхала до мене. Це вже я був у Джезказгані. Приходжу з допиту, і хлопці приносять оту телеграму, що дружина вже виїжджає з Караганди до мене. У дванадцятому вагоні. Завтра буде тут. А мене назавтра мають переводити на штрафний лагпункт. Добре, що це вже були роки "відлиги". І як, уже й не дуже пам'ятаю, підійшов до мене начальник лагпункту, білорус капітан Трещоткін – він уже знав про телеграму і допоміг. Тільки завдяки йому не відправили мене до штрафного лагпункту – він подав документ, що шахта не може втрачати такого незамінного спеціаліста... І завдяки йому, а, може, тому, що це вже був 1955 рік, я таки зустрівся із дружиною та сином. Наступного дня, під конвоєм. Серце калатає. Поїзд підходить. Конвой з однієї і з другої сторони. Я – посередині. І коли дружина вийшла з того дванадцятого вагону, і я взяв на руки дитину – свого сина, то це якраз і була, певно, найрадісніша подія у моєму житті. Як тепер пам'ятаю, це була середина вересня. На зеківській машині завезли нас до табору. Але то вже був полегшений режим. Нам дали окрему кімнату з двома ліжками і сім діб для спілкування. Цього забути не можна...

– Що за ці вісім десятиліть життя Ви вважаєте найважливішим із задумів, які вдалося здійснити?

– Таких епізодів у мене було кілька. Перший – демонтаж пам'ятника Леніну. Коли виносили погруддя комуністичного демона із сесійної зали, я в душі дав собі слово, що мушу дожити до того часу, коли позбудемося московського ідола і на майдані перед міською радою. Сталося!

Другий епізод – заборона діяльності комуністичної партії, що винищила половину українців у нашому краї, винищила все найцінніше, найкраще, а залишила "бур'ян", що не пам'ятає свого племені і роду, а дбає тільки про власну вигоду.

Третє – суд над компартією. Суд відбувся, але, на жаль, ця потвора, яка знищила половину українців в Україні (згадайте 1932–1933 роки), ще не здохла. Був суд. І головував на тому суді я. Переконаний, що цю справу довершать молоді, які знають всі злочини комуністичного режиму.

А ще, звичайно, було радісною подією, коли вийшла у світ моя книга споминів. Ті, хто прочитав її, переконаний, стануть більшими патріотами, аніж до цього. Бо дізнаються про правдиві сторінки нашої історії і почерпнуть трохи стійкості й незламності нашого покоління. Думаю, для нинішньої молоді це дуже потрібно.

– Це те, що вдалося здійснити. А що не вдалося?

– Не вдалося видати поки що другу книгу. Бракує сімнадцять тисяч гривень. Це немалі гроші. Але коли б у нас були справді патріотичні підприємці, то, думаю, цю суму можна б назбирати. Бо ця книга – про нашу боротьбу, про тих людей, які все життя поклали на вівтар України. Думаю, знайдуться люди, яким небайдужа наша історія, і найближчим часом книга побачить світ у видавництві "Відродження".

– Дякую за цікаву розмову, пане Володимире. І, Дай Боже, ще вісімдесят літ енергійного й незламного життя.

Розмову вів Ігор ЮРИНЕЦЬ
"Нафтовик Борислава",
30 грудня 2011 року

Конгрес Українських Націоналістів сердечно вітає Володимира Кописа із 80-літтям! Зичимо Вам, дорогий друже, міцного здоров'я, добра та щастя на многії і благії літа. Успіхів Вам у благородній праці в ім'я України!

РЕПЛІКА

ЧОГО ЗЛЯКАВСЯ ПУТІН?

Із офіційної виборчої інтернет-сторінки Путіна зникли слова про те, що Україна через три роки буде в Євразійському союзі.

На передвиборчому сайті Володимира Путіна www.putin2012.ru була розміщена інформація, згідно з якою 2015-й можливо стане роком "створення Євразійського союзу між Росією і рядом республік пострадянського простору, включаючи Казахстан, Білорусь і Україну".

Декілька днів тому вона зникла. Й не тільки інформація про Україну, а й про Казахстан, Білорусь. Чого злякався Путін?

У 2007 році Американський журнал "Time" оголосив президента Росії Володимира Путіна "Людиною року". Якби американський тижневик давав ще й антипремію, то в 2012 році В.В.П. назвали б головним геополітичним невдахою року. Минулого року навіть Оргкомітет німецької політичної премії "Квадрига" скасував своє рішення про присудження нагороди Володимиру Путіну.

"Пропало всьо" – коротка, але містка фраза, яка, незважаючи на переможні реляції кремлівської влади, характеризує її найліпше.

Сьогодні можна багато говорити про внутрішню ситуацію в Росії, провал реформ, багатотисячні протести. Але найганебнішою видається російська зовнішня політика. За останні роки Кремль спромігся програти вибори й вплив навіть на повністю підконтрольних територіях – практично в своїх анклавах – Південній Осетії та Придністров'ї, де перемогли не російські ставленики, а їхні опоненти.

Зовнішня політика "мочіть в сортірє" охолодила стосунки з білоруською диктатурою. Вже навіть Олександр Лукашенко заявив про "страшные потери в беларусско-российских отношениях. Этот рубец не зарубцевать".

Кремль також зробив усе можливе, щоб побити горшки і з проросійським Януковичем, якого Путін у 2004 році двічі вітав з обранням на посаду Президента, а Медведєв разом з ним дружно смоктав льодяники, стоячи на трибуні Майдану Незалежності у тому ж, 2004 році.

З Туркменістаном вийшов торгово-газовий конфлікт, що призвів до припинення поставок туркменського газу через Росію. Щоправда, в кінці року їх відновили, але, як то кажуть, осад залишився. Узбекистан дистанціювався від Росії, ставши учасником операції НАТО в Афганістані і надавши свій аеродром для перекидання американських вантажів для цієї країни.

Новий прем'єр-міністр Молдови Влад Філат, ледве вступивши на посаду, зажадав виведення російських військ з Придністров'я.

Тому сидячи в своєму кабінеті, під бій курантів, які останнім часом через протести громадян уже й не так чути, Путін може писати свої казки. Про геопанування, про Євразію й про Атлантиду, але дійсність уже інша.

Що в залишку? Новий амбітний геополітичний проект – російсько-північно-корейський геополітичний союз? А чому б і ні? Два амбітних політики Кім Чен Ін і В.В. Путін… "Наш паровоз, вперьод лети! В комунє остановка!"

Володимир МАНЬКО

НА ЗЦІЛЕННЯ ДУШІ І ТІЛА

Водночас у традиціях Водохреща виражався й важливий моральний принцип – заохочувати інших до праведних вчинків своїм власним прикладом – адже "хотів Христос хреститися, бо хотів сам сповнити то, чого сповнення приказував". Зрештою, тут знайшла відображення й глибока філософська ідея, адже приймаючи Хрещення від Йоанна, Христос тим самим виявляв свої наміри й надалі звертатися за допомогою до людей. Згідно з Св. Писанням, він шукатиме тієї допомоги не лише в Йоанна, Апостолів, Симона Киринейського й Апостольських наступників, а й у простих людей, без доброї волі яких усвідомлюватиме неможливість втілення свого вчення.

У цьому плані знаменним є те, що на Водохреща після ранкового Богослужіння ішов на річку весь народ – старі, молоді, діти. Кожен ніс пляшку або глечик на воду, а хлопці мали з собою ще голубів, яких випускали з рук під час водосвяття (голуб символізував Святого Духа). Цей звичай зумовлювався тим, що згідно з християнським вченням, в Хрещенні Христа проявилася Пресвята Трійця: Ісус був хрещений в людській природі, Дух Святий сходив у вигляді голуба, а голос Отця небесного давав свідоцтво Єдинородному його синові.

Чому ж саме голуб став уособленням Святого Духа? Значною мірою це пояснювалося тим, що голуб, як вважалося, мав власне ті чесноти (лагідність, простоту, миролюбність, товариськість), котрі були необхідні "до прийняття Святого Духа". Сказано ж бо: "Будьте простими, як голуби", "Святий Дух уникає облуди", "Коли треба гріхи прощати, що належить до Хрещення, потреба було лагідности, яку означає голуб" (Йоанн Золотоустий).

Окрім того, завдяки своїй схильності годувати чужих "пискл**я**т", голуб ототожнювався з даром святих навертати грішників, а його звичка закладати гнізда в щілинах скель асоціювалася з їх мужністю і витривалістю. Тому голуб і виконував таку важливу роль під час водохресних свят, – доповнюючи їх центральну символіку, в якості якої виступав хрест – християнський образ жертви й викуплення. Хрест, як знак жертви і спокути, був найважливішим моральним і духовним елементом водохресної обрядовості. Ще за тиждень до Водохреща члени парубочої громади прорубували на ріці ополонку, випилювали з льоду великий хрест, ставили його над ополонкою і обливали (щоб був забарвлений) буряковим квасом. Біля хреста споруджували з льоду престол і все це оздоблювали аркою з ялинкових або соснових гілок. Власне, сюди всі і йшли після ранкового Богослужіння. А попереду несли дерев'яний церковний хрест і хоругви, за хором ішов священик (приклавши золотий хрест до чола), а вже за ним парафіяни. Після відправи на ріці священик занурював хрест в ополонку під спів хору "Во Йордані хрещающуся Тобі, Господи…"

По водосвятті люди, набравши води в посуд, поверталися до своїх домівок, виводили димом від свічок хрести над столом, писали їх крейдою на образах, сволоці, дверях, миснику. У гуцулів напередодні Водохреща виготовлялися дерев'яні хрестики у вигляді ляльок – їх вивішували (прикрашаючи зіллям) на воротах, колодязях, хатах. На Бойківщині жінки виробляли хрестики із прісного тіста й наліплювали їх високо по центру на всіх чотирьох стінах. Подібні хрести не лише мали знешкодити чиїсь лихі наміри, а й водночас повинні відстрашити від дому мерців – адже в давній обрядовості зимового циклу простежується двочленна структура: зустріч – проводи. Зустріччю предків починався цикл в різдвяній обрядовості, а закінчувався проводами, що, власне, і узгоджувалось із обрядами Водохреща.

Сьогодні прадавні ритуали Водохреща вже мало де зберегли свій первісний вигляд, однак, вони живуть. І це має винятково цінне духовне, моральне, філософське значення, оскільки вони втілюють у собі ідею водосвяття, як надзвичайно важливого духовного акту морального очищення через покаяння: "Бо дерево має надію: якщо буде стяте, то силу отримає знову, і парость його не загине; якщо постаріє в землі його корінь, і в порослі вмре його пень, то від водного запаху знов зацвіте і пустить галуззя, немов саджанець!" (Йоанн Золотоустий).

Леся РУПНЯК

Закінчення. Початок на 1-й стор.

ЛЬВІВСЬКІ НОВИНИ

СВІТ, В ЯКОМУ НАРОДИВСЯ БОГ

Талановита співачка Софія Федина виступила на 13-му фестивалі "Велика коляда", що розпочався 7 січня у Львові.

Софія вже не вперше бере участь у фестивалі, але цього року вона дебютувала перед глядачами як продюсер, дослідник фольклору і етнограф, режисер й автор.

У програмі, яку підготувала Софія, прозвучали маловідомі гуцульські колядки, колядки Закарпаття, зібрані професором Миколою Мушинкою, Іваном Панькевичем та Володимиром Гошовським. А допомагали С. Федині талановиті друзі: трембітар і колекціонер народних духових інструментів Любомир Кушлик, скрипаль-віртуоз, переможець конкурсу "Україна має таланти" Олександр Божик, учасник конкурсу Володимир Окілко, гурт автентичного співу "Родовід", струнний колектив Юрія Антківа, гурт народного співу "Джерело" із Сокаля.

Окрім мало відомих коляд, співачка на завершення виконала власну композицію, яку створила разом з юною Юлією Ковалко. Прем'єрне виконання коляди-роздуму "Напередодні Різдва" глядачі зустріли бурхливими оплесками, чим домоглися повторного виконання різдвяної пісні, в якій прославляється "Світ, в якому народився Бог".

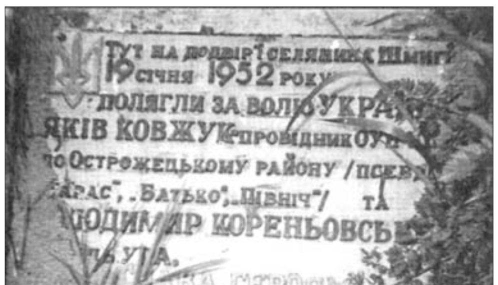
Від організаторів фестивалю Софія Федина отримала диплом за багаторічну участь у ньому та популяризацію народної творчості.

Ігор ДАНИЛИХА

НЕЗАБУТНІ

НА ВОДОХРЕЩЕ ВОЇНИ ОКРОПИЛИСЯ КРОВ'Ю

Семен ЧИСНОК

Млинівщина. У неділю рано-вранці в село П'яння спішать люди. Тут, у садибі селянина Шмиги, 19 січня 1952 року, на Водохреще, сталася страшна трагедія. В нерівному бою з енкаведистами геройською смертю полягли за Україну провідник ОУН-УПА по Острожецькому району Яків Ковжук (псевдо: "Тарас", "Батько", "Північ") та його охоронець Володимир Кореньовський. Над братською могилою відправляється панахида.

На панахиді виступили син Якова Ковжука Іван Ковжук, ветерани УПА із Дубна, Острожця, голова РО КУН та священики. Вони із обуренням засудили злочинні дії каральних органів НКВС над мирним місцевим населенням і не обминули трагічну подію, яка сталася 19 січня 1952 року на хуторі, що поблизу села.

...Люди спішать до церкви помолитися Богу та принести додому свяченої води, щоб окропити нею свою сім'ю, садибу, живність. Лише не могла цього зробити сім'я Йосипа Шмиги. На неї звалилося тяжке горе. Близько дев'ятої години ранку їхню хатину оточили червоноПогонники. З довгими залізними прутами вони перерили все, що тільки могли. Рилися шість годин, але "поживи" для себе не знайшли. Згорнули всі свої пошукові манатки, незадоволено всілися на машину і виїхали з подвір'я. Від'їхали метрів зо триста і, видно, спрацювала точніша наводка – машина розвернулася і під'їхала до садиби. Солдати відразу підійшли до собачої будки, застрелили собаку, а будку відсунули. Під нею була ляда – це був вхід у схрон. У схроні все зрозуміли – це кінець. Загорілись документи... Господиня Агропина Шмига з дітьми були заблоковані в хаті. В той час вона палила соломою піч і непомітно кинула в полум'я якісь документи, від чого з комина пішов чорний дим. Це помітив командир групи Топилкін. Він відразу ж забіг у хату, але запізно – документи згоріли. Розлючений начальник вигнав перелякану жінку із дітьми на подвір'я. Діти кинулись втікати до лісу. По них відкрили стрілянину. Малолітнього Ростиславчика відразу ж убили, а сестричку тяжко поранили.

Тим часом у криївці воїни мужньо обнялись і зі словами "Слава Україні!" вискочили з підземелля, кидаючи гранати. Першим, скошений автоматною чергою, загинув Яків Ковжук, за ним – його охоронець Володимир Кореньовський. Тіла воїнів кинули в машину і повезли у райвідділ НКВС. Там роздягли догола і виставили під стіну своєї "контори" для, як вони говорили, "опознания".

– Можна лише собі уявити життя у криївці, – говорить син Якова Іван Ковжук. – Кілька снопів соломи, три рядна, фляга з водою, сухарі, чайник, зброя та патріотична література. І так жити не день, не тиждень, а всю зиму. Влітку теж не набагато краще. Так дев'ять років – із осені сорок третього року. Боже мій, яку ж то треба мати любов до України, до свого народу, до волі, яку то треба мати віру і силу духу, щоб вистояти в таких умовах і не зламатися?!

Ціна життя. Яка вона велика! Залишившись у цій криївці, воїни розуміли, що кожного дня можна чекати смерті. І коли переконалися, що їм уже не вирватися з енкаведистських лап, – живими не здалися...

Вічна їм пам'ять!

Слава Україні! Героям – слава!

ВТРАТА

ВІДІЙШОВ У ЗАСВІТИ

Провід Севастопольської міської організації Конгресу Українських Націоналістів, Правління Севастопольського об'єднання ВУТ "Просвіта" ім. Тараса Шевченка з сумом повідомляють, що 15 січня на 87-му році життя відійшов у вічність голова Нахімовської районної організації Конгресу в місті Севастополі, невтомний борець за незалежність України, активний просвітянин Михайло Іванович Сидор.

Народився 7 серпня 1925 року в селі Мильнів на Перемишльщині (Польща) в селянській сім'ї. Навчався в сільській церковно-приходській школі. Під час війни Михайло був рекрутований до Німеччини на каторжні роботи. В 1945 році в результаті операції "Вісла" сім'я була депортована з Польщі в Тернопільську область, Буданівський район село Янів (нині село Долина Теребовлянського району). В цьому ж році Михайла арештували слідчі органів безпеки. Згодом він опинився на Криворіжському залізобетонному заводі, звідки змушений був утікати. Після смерті Сталіна він працевлаштувався на Криворіжські рудні, де зустрів свою супутницю життя Клару і з нею оселився в селі Теребив Тернопільської області.

1986 року Михайло Іванович переїхав на постійне місце проживання до міста Севастополя, працював сантехніком у військовому госпіталі. Після створення Севастопольського товариства "Просвіта" в 1991 році став просвітянином, а згодом – активістом Конгресу Українських Націоналістів, одним із засновників Нахімовської районної організації КУН в м. Севастополі. В біографії друга Михайла, як націоналіста, належне місце займала його сміл**и**ва і переконлива позиція в організації і проведенні пікетів щодо виведення чужоземного флоту з України, залучення молоді до націоналістичної когорти, боротьба за державність через виборчі процеси. Його біографія – це життєпис мільйонів прагнучих до щасливого життя українців. Найвища нагорода, яку друг Михайло отримав за своє життя, – це звання українського націоналіста.

До останнього часу ми відчували його дружнє плече, мудрі поради, добро і наснагу вольового борця, справжнього друга.

Провід Севастопольської міської організації Конгресу Українських Націоналістів, Правління Севастопольського об'єднання ВУТ "Просвіта" ім. Тараса Шевченка висловлюють співчуття його синові, нашому побратиму Володимирові Михайловичу з приводу тяжкої утрати батька.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник та шеф-редактор Степан Брацюнь
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net
Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 14 000 прим.
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9